

Vida Taufer | Splitski pasteli

1.

Nad morjem spijo lilasti prelive,
poslednji vzdih plavajočih luči;
valovi se tepo v razliti grivi.

Čolnar ves truden se z veslanjem muči,
ne čuti mehkih žarkov mesečine.
Na vratih hiš rožljajo trdi ključi.

Ječe ob morju skalnate pečine.
Razlivajo se ljudske govorice.
Upognjen čoln drsi čez plast gladine.

2.

Zamaknjen v svit preganjane pravice
stoji vladika Gregor v mračni sili,
temno zakriva noč njegovo lice.

Ljudje duha mu niso uklonili,
ponosno kakor meč v stoletja sije,
v nemirnih srcih še s plamenom krili.

Spomin na njega se s svetlobo lije
in z njim vonjava narodne besede
njegove borbe že stoletja krije.

3.

Zelene palme sklanjajo poglede,
pahljačni listi pno se čez odseve,
se zibljejo iz svoje mirne srede.

Šetalci si pojo vesele speve,
z otožnim glasom vsak občutja kliče,
pozabljajo na vse skrbi in gneve.

Okrogli mesec dalje se pomiče,
vsak hip ga skrijejo oblaki sivi.
Ponočni veter dramu trudne ptiče.